

pensaments en veu baixa

RETALLADES? NO, GRÀCIES!
EL QUE CAL ÉS RACIONALITZAR LA DESPESA

Jesús M. Gutiérrez
jgutier4@xtec.cat

Que el malalt està malalt no ho pot negar ningú. Que la situació econòmica que vivim (patim!) és difícil, tampoc. El problema no és la diagnosi. El problema que es discuteix és la teràpia, el tractament.

Fa uns segles, de fet fins a la implantació del mètode científic, en alguns casos ben avançats els anys del segle XIX, la medicina tenia uns criteris que ara ens semblarien dramàtics, per no utilitzar d'altres adjectius. Quan una persona queia malalta, una de les mesures del tractament era aplicar-li sagnies o sangoneres. Es considerava que una de les causes de moltes de les malalties derivaven de l'excés de sang, de manera que una primera actuació era fer perdre una bona part d'aquella. Amb això s'aconseguia (involuntàriament (?)) fer caure definitivament el malalt en una situació irreversible, de la qual era impossible que se'n sortís. El malalt moria, indefectiblement, i així el metge confirmava la gravetat i la impossibilitat de tractar-lo.

Si el malalt som tots, el país sencer, la diagnosi no és massa complicada: la situació econòmica actual és del tot insostenible i el model de creixement (basat en l'augment exponencial de la producció i del consum) aplicat en les darreres dècades ja no permet més marge de maniobra: cal canviar molts dels mecanismes que s'han considerat intocables fins ara. No cal demagògies per a criticar l'anomenada "classe política", sigui del color que sigui. No tots els polítics són de la mateixa categoria ni tots els que s'hi dediquen ho fan per a enriquir-se, però cal canviar determinats hàbits que facin més raonable i transparent la despesa pública. Cal fer un esforç de simplificació de determinades estructures que no representen gaire ningú (algú creu en la necessitat del Senat, per exemple?). Cal racionalitzar despeses perfectament prescindibles (del tipus de targetes de crèdit amb càrrec als pressupostos

públics, o ús de cotxes oficials, o de desplaçaments en helicòpter innecessaris, per exemple). És justificable l'abocament (aparentment il·limitat) de recursos en bancs i caixes per a permetre el seu reflatament a base de reduir recursos destinats a serveis assistencials i/o socials? On ha quedat aquell estat econòmic i social just que anunciava la Constitució espanyola del 1978?

I no hi ha cap alternativa? Sembla clar que la de contraure l'activitat a partir d'acomiadar, de no contractar, de reduir sous, de reduir inversió social o d'augmentar els impostos generals no ens pot portar gaire lluny. L'augment de l'atur, a banda de la possibilitat d'incrementar la inestabilitat social i el nombre de moviments d'indignació, només porta a la desgràcia individual i col·lectiva. La manca de contractació en sectors tan sensibles com la sanitat i l'educació sembla que ens portarà, inevitablement a l'abandonament progressiu d'aquestes prestacions socials. La seva privatització beneficiarà el comú de ciutadans? Permeteu-me el dubte. La reducció de sous, per molt que es vulgui discutir, no ajuda gens a la dignificació de determinades tasques que reporten una sobrecàrrega emocional i vocacional (sanitària i educativa, per exemple). És evident que metges i mestres i professors no deixaran d'actuar amb la més estricta professionalitat, però això ja ens posa sobre avís: si així es valora avui, quants joves voldran dedicar-se demà a aquestes feines? És positiu per a una societat com la nostra? Ens ho podem permetre?

Són, realment, necessàries les retallades? NO. El que cal és que, entre tots, ens posem les piles i iniciem les reformes de racionalitat social i econòmica necessàries per a què la nostra societat s'acosti, ara sí, a un model més just, més igual i més solidari.

DIÀLEG

**centre de psicologia
i logopèdia**

**INFANTIL, JUVENIL i ADULTS
TRACTAMENT DE DISFONIES**

Plaça Clarà, 6, 1r, despatx 14
Edifici Ideal
Tel. 972 27 29 93 - 17800 OLOT
centredialog@gmail.com